

Fapta de dragoste supremă

«Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.» Ioan 15,13

În ultimul timp am vorbit mult despre tema binefăcătoare, referitoare la dragostea și bunătatea divină. Temele noastre se axează mult pe dragoste. Probabil, m-am repetat și am vorbit mereu despre aceleași lucruri, dar nu am putut să vorbesc altfel. Sufletul meu a fost într-o stare de mulțumire, și de aceea gura a vorbit din plinătatea inimii. De fapt, am puține motive să mă scuz, căci dragostea pentru Hristos este patria creștinilor. În primul rând, prin dragostea lui Hristos am fost conduși ca să-L cunoaștem și să ne odihnim în El, iar în căldura bunătății Lui am fost născuți din nou la o viață în Dumnezeu. Noi nu am fost împăcați cu Dumnezeu nici prin grozăvia dreptății și nici prin amenințarea de răzbunare, ci harul ne-a atras cu frânghii de dragoste.

Din când în când auzim despre persoane bolnave, cărora medicul le recomandă să schimbe aerul, prin plecarea din localitatea unde se află, pentru a se face sănătoase. Și noi recomandăm fiecărui creștin șovăielnic să caute »aerul patriei« dragostei lui Hristos și atenționăm pe orice creștin sănătos să rămână în această atmosferă natală. Credinciosul care pierde harul, să se reîntoarcă la cruce! Acolo și-a găsit el speranța, și tot acolo trebuie să o regăsească. Acolo a început dragostea lui pentru Hristos – noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi – și tot acolo trebuie ca dragostea lui să fie din nou aprinsă. Aerul din jurul crucii lui Hristos întărește sufletul. Gândește mult la dragostea Lui, în felul acesta te vei întări în har! Locuitorii ținuturilor de la poalele munților Alpi sunt slăbiți și suferă de multe boli din cauza aerului umed, apăsător. Când însă urcă pe munte și rămân acolo un timp, devin iarăși sănătoși și puternici. Tot așa se întâmplă și în această lume plină de ispite, unde fiecare luptă numai pentru ceea ce este al său și unde domnește gândirea egoistă de a se îngriji numai de sine; aici cei credincioși slăbesc și se îmbolnăvesc ca și oamenii din lume. Dimpotrivă, sus pe munți, unde găsim dragostea altruistă a lui Hristos față de fiii oamenilor, suntem întăriți pentru o viață mai nobilă și mai bună. Dacă oamenii doresc să fie cu adevărat mari, atunci ei trebuie să se hrănească stând sub aripile harului bogat și ale dragostei care se jertfește. Exemplul măreț al Mântuitorului îi inspiră pe ucenicii Lui să-și facă viața valoroasă. Pentru aceasta, El îi echează cu voință pentru a face astfel de fapte, precum și cu putere pentru realizarea acestora.

În afară de aceasta, este bine să stăruiești mult timp în dragostea lui Hristos, pentru că ea este nu numai patria noastră și are efecte înviorătoare, ci ea oferă și priveliștea »țărmlui mai bun«. Despre naufragiații pe o insulă părăsită se spune că o mare parte din timpul zilei îl petreceau pe limbile de pământ care pătrundeau cel mai departe în apa oceanului. Făceau aceasta fiind cuprinși de speranța că va veni o corabie dintr-unul din porturile patriei natale, chiar dacă nu puteau să vadă țara lor. Tot așa este și cu noi: în timp ce stăm pe »peninsula« dragostei divine, privim în sus spre cer și ne familiarizăm cu sufletele celor drepți. Dacă vrem să vedem cândva cerul, în timp ce suntem aici pe pământ, atunci trebuie să-l privim de pe capul crucii sau de pe muntele părtășiei – de pe acele experiențe minunate ale dragostei divine, care se îndepărtează de gândurile obișnuite ale oamenilor și se apropie de inima lui Hristos. În orice caz, eu doresc să petrec acolo multe ore, până va începe ziua veșniciei. Atunci, umbrele vor dispărea, iar eu voi locui împreună cu toți cei aleși în țara în care nu mai este nici un păcat. Căci dacă aici jos se poate găsi un cer, el este acolo unde »cerul« a venit din cer, ca să moară pentru oamenii păcătoși, ca astfel oamenii păcătoși să poată ajunge în cer, ca să trăiască veșnic.

Tema din dimineața aceasta este dragostea divină și prin aceasta am ales cel mai înalt munte din țara frumoasă, pe care să vă suiți. Vă vom duce astăzi în Locul Preasfânt al dragostei, la Ierusalim, în țara sfântă a dragostei, la fapta de dragoste, unde dragostea s-a transfigurat și în hainele ei cele mai frumoase a devenit prea luminoasă, ca să poată fi văzută de ochiul muritor, prea strălucitoare pentru privirea noastră tulbure. Să mergem la Golgota, unde găsim dragostea care este mai tare decât moartea, dragostea care a biruit moartea pentru noi!

Vom vorbi mai întâi despre *fapta minunată de dragoste*: «Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi» (Ioan 15, 13). Deoarece textul este așa de măreț, încât nu îl putem cuprinde, iar argumentarea în explicarea lui pare să fie insuficientă, vrem să vorbim despre **cununa înșeptită a dragostei lui Isus**. După aceea va trebui să vorbim despre unele **lucruri împărătești**, care se cuvin locului pe care stăm, atunci când ne adunăm la picioarele crucii.

Să privim mai întâi MINUNATA FAPTĂ DE DRAGOSTE. Înainte de toate este o intensificare, iar intensificarea dragostei constă în moartea pentru cei iubiți. «Har nemeritat și dragoste până la moarte» sunt lucrurile cele mai de preț care pot fi între oameni. Dacă le unim, sunt sublimul însuși. Dragostea poate obține multe, poate obține imposibilul, dar «nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi». Acesta este punctul culminant al dragostei. Zborul ei nu poate ajunge pe alt țărm, faptele ei în lepădarea de sine nu pot merge mai departe. Să-ți dai viața, este lucrul cel mai mare, pe care îl poate face dragostea.

Aceasta devine clar, dacă ne gândim la următoarele: dacă cineva moare pentru prietenii lui, prin aceasta el dovedește *loialitatea sa profundă*. Dragostea care este numai o mărturisire cu buzele trebuie pusă totdeauna sub semnul întrebării. Deseori este numai prefăcătorie. Dragostea care vorbește poate folosi expresii exagerate după bunul ei plac. Dacă ascuți tot ce se spune despre dragoste, nu mai ești sigur că există dragoste adevărată, căci nu toți care suflă în corn sunt vânători și nu toți care vorbesc despre prietenie sunt prieteni. Între oameni există un simțământ foarte asemănător cu comoara prețioasă, care este dragostea. Această dragoste este mai prețioasă decât aurul din Ofir (ținut în Arabia care era renumit prin aurul care se găsea acolo). Dar deoarece nu tot ce strălucește este aur, tot așa nu este dragoste tot ce se prezintă gingaș și simulează simpatie. Când însă un om este gata să-și dovedească dragostea prin moartea sa, atunci acel om nu este un mincinos. Orice suspiciune cu privire la nesinceritate trebuie, în acest caz, să dispară. Suntem convinși că acela care moare din dragoste iubește cu adevărat.

Dar nu este numai sinceritatea pe care o vedem în acest caz, ci și *intensitatea dragostei sale*. Un om poate să ne creeze impresia că el ia lucrurile în serios atunci când vorbește folosind cuvinte pline de entuziasm. El poate face și multe fapte care, după aparență, arată sinceritatea lui. Și cu toate acestea, este posibil ca el să fie un actor versat, care posedă arta inducerii în eroare, prezentând ceea ce nu are ca având. Când însă cineva moare pentru lucrul pentru care s-a pus chezaș, atunci recunoaștem că pasiunea sa nu este superficială. Când dragostea sa îi mistuie viața, atunci este clar că interiorul ființei lui arde de dragoste. Dacă este gata să-și verse sângele pentru persoana iubită, atunci în venele dragostei lui trebuie să fie sânge – este o dragoste vie. Cine poate pune la îndoială pasiunea sinceră a dragostei unui om, care își dă viața și se lasă îngropat pentru ceea ce iubește? De aceea »nimeni nu are o dragoste mai mare decât aceasta«, deoarece el nu poate oferi o dovadă mai mare despre sinceritatea și intensitatea dragostei lui, decât aceea că își dă viața pentru prietenii săi.

În afară de aceasta este o dovadă a *altruismului deplin al inimii* atunci când un om, din dragoste, își pune viața în joc. Dragostea și altruismul față de persoana iubită merg mână în mână. Dacă eu simulez că iubesc o anumită persoană, dar nu dau nici argintul și nici aurul meu pentru alinarea nevoilor ei și nu renunț cu nici un chip la comoditatea și confortul meu pentru el, atunci o astfel de dragoste este de disprețuit. Ea poartă ce-i drept numele, dar îi lipsește caracterul adevărat. Adevărata dragoste trebuie măsurată după gradul cu care cel care iubește este gata să ia asupra sa crucea și pierderea, suferința și altruismul. Valoarea comercială a unui lucru se stabilește după prețul care se dă pentru acel lucru. Tot așa, valoarea dragostei unui om trebuie evaluată după cât este el gata să dea pentru ea. Cât vrea să sufere el pentru cei iubiți? Nici un om nu are dragoste mai mare pentru prieteni, decât acela care își dă viața pentru ei. Chiar și satana confirmă realitatea virtuții pe care o are un om care vrea să moară, atunci când cu privire la Iov a spus lui Dumnezeu: «Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de

oasele și de carnea lui, și sunt încredințat că Te va blestema în față» (Iov 2, 4,5). Deci, dacă dragostea ar putea să renunțe la animale și terenuri, la comori și posesiuni pământești, atunci ar fi tare. Dar ea va falimenta dacă nu poate merge până acolo, încât să ia asupra sa suferințe personale, chiar moartea. O astfel de omisiune nu a fost în dragostea Mântuitorului. Mântuitorul nostru S-a dezbrăcat de toată slava Sa și Și-a dovedit dragostea prin mii de feluri de altruism. Dovada cea mai convingătoare a dat-o atunci când Și-a dat viața pentru noi. «Noi am cunoscut dragostea Lui», spune apostolul Ioan, «prin aceea, că El Și-a dat viața pentru noi» (1 Ioan 3, 16). Pare ca și cum el ar fi lăsat la o parte tot ce a făcut Fiul lui Dumnezeu pentru noi. Pare că arată cu degetul îndreptat spre moartea Sa și spune: «Prin aceea am cunoscut noi dragostea Lui».

A fost o dragoste maiestuoasă, care L-a făcut pe Mântuitorul să renunțe la podoaba și strălucirea Lui, să dea stelelor strălucirea lor, să renunțe la mantaua Lui albastră și s-o dea boltei cerului, iar apoi să vină pe pământ, ca în haina săracă a cărnii și a sângelui nostru să lucreze ca și noi. Însă capodopera dragostei a realizat-o atunci când a renunțat chiar și la haina trupului Său omenesc și S-a dat celor mai mari dureri ale morții pe cruce. Nu putea să meargă mai departe. Altruismul a ajuns la extrem. Nu putea să renunțe **mai mult** la Sine, atunci când Și-a dat chiar viața.

Dragii mei, aici este un motiv în plus pentru faptul că moartea pentru persoana iubită este fapta de dragoste supremă: *ea depășește toate celelalte fapte!* Isus Hristos a dovedit dragostea Sa prin aceea că a locuit ca Frate în mijlocul poporului Său și ca Prieten a luat parte la sărăcia oamenilor, așa că putea spune: «Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde-Și odihni capul» (Matei 8, 20). El a descoperit dragostea Sa prin aceea că a spus oamenilor tot ce știa de la Tatăl Lui și a destăinuit unor pescari simpli tainele veșniciei. El a arătat dragostea Sa prin răbdarea cu care a suportat greșelile lor, niciodată nu i-a respins aspru, ci i-a muștrat cu blândețe, și aceasta numai rareori. El a descoperit dragostea Lui prin minunile, pe care le-a făcut în favoarea lor, și prin onoarea, pe care a acordat-o ucenicilor Săi folosindu-i în lucrarea Sa. Au fost realmente mii de fapte de dragoste împăratească, pe care Isus Hristos le-a făcut pentru ai Săi, dar nici una din ele nu poate nici măcar pentru un moment să se compare cu moartea – moartea pe cruce, plină de chinuri, le depășește pe toate. Aceste fapte de dragoste din viața Lui strălucesc ca stelele și atunci când le privești, apar mult mai mari decât ți le-ai imaginat – ca și stelele. Însă ele sunt numai stele în comparație cu acest soare clar, strălucitor al dragostei nesfârșite, care se vede în moartea sângerândă de pe cruce, pe care Domnul a suferit-o pentru poporul Său.

Trebuie să adaug, că moartea Sa *include toate celelalte fapte de dragoste ale Lui*, căci atunci când un om își dă viața pentru prietenul lui, atunci a dat și pe toate celelalte. Dă-ți viața, și atunci ți-ai dat și bogăția – căci unde este bogăția unui om mort? Renunță la viață, și atunci ai renunțat și la poziția ta – căci unde este rangul și numele aceluia care zace în mormânt? Sacrifică-ți viața, și atunci ai pierdut orice desfătare – căci ce bucurie poate să fie într-o morgă? Pe scurt, cine își pierde viața, acela a pierdut totul. De aceea și concluzia următoare este cu mare putere de expresie: «El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?» (Romani 8, 32). Atunci când Dumnezeu a dat viața Fiului Său iubit, El a sacrificat tot ce era Fiul Său. Deoarece Hristos este nemărginit și este totul în toți, dăruirea vieții Sale cuprinde și făgăduința cu caracter general – nici nu putea să fie mai mult.

Iubiților, vorbesc conștient despre o temă care ar trebui să miște în primul rând inima mea și apoi inimile voastre! Duh al Dumnezeului celui viu, vino din cer ca un vânt înviorător și fă în acest moment ca scânteile dragostei noastre să se transforme într-un foc puternic, dacă este după voia Ta!

Dragii mei, vrem să atragem atenția că *cea mai măreață dovadă a dragostei* este în mod clar atunci când un om moare pentru prietenii săi! Cuvintele «să-și dea viața pentru prietenii săi» lunecă foarte ușor pe limba și buzele mele – dar știți sau simțiți ce înseamnă cuvintele acestea? Să mori pentru cineva!

Sunt oameni care nici măcar nu vor să dea săracilor din avuția lor. Să dea ceva slujitorilor săraci ai lui Dumnezeu este pentru ei ca și cum le-ai tăia un mădular. Astfel de oameni nu știu ce înseamnă să ai suficientă dragoste, ca să o poți dăruia din belșug altora – tot așa cum un orb nu își

poate imagina culorile. Nu vrem să discutăm despre acești oameni. Sunt însă și oameni iubitori, care din dragoste pentru semenii lor renunță la comoditate și confort, da, chiar la nevoile lor obișnuite. Aceștia sunt într-o oarecare măsură în stare să-și facă o imagine despre ce înseamnă să mori pentru alții. Desigur, nimeni din noi nu poate înțelege în totalitate ce înseamnă aceasta. Să mori pentru cineva! Imaginați-vă! Concentrați-vă asupra acestui lucru! Noi ne îngrozim de moarte, căci în orice lumină am privi moartea, pentru natura umană ea este ceva îngrozitor. După moarte să intri în slavă, este într-adevăr o speranță netulburată, căci moartea va fi înghițită de biruință, dar moartea în sine este ceva amar; de aceea trebuie înghițită prin victorie înainte de a o suferi. Ea este ca un medicament amar, care trebuie dizolvat într-un lichid dulce înainte ca să ne putem bucura de el. Sunt sigur că fără gândul plăcut la prezența lui Dumnezeu și la viitorul frumos din cer, fiecare din noi ar considera moartea ca un rău îngrozitor. Chiar și Mântuitorul nostru S-a îngrozit în clipele când s-a apropiat moartea. Gândul că va muri L-a tulburat chiar și pe El. Gândiți-vă la sudoarea care se făcuse ca niște picături mari de sânge în grădina Ghetsimani și la rugăciunea Sa ca Om: «Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine.» Dacă vă gândiți la această luptă sufletească, atunci veți înțelege mai mult dragostea divină, care cu hotărâre a luat cu ambele mâini paharul și a băut fără întrerupere din el, până când Domnul a scăpat pe tot poporul Său de la condamnare și a înghițit moartea lor în moartea Lui de Loțiitor.

Nu este ușor să mori. Noi vorbim deseori ușor despre moarte, dar a muri nu este pentru nimeni un joc de copii. Așa cum a murit Mântuitorul, în dureri și chinuri îngrozitoare ale sufletului, a fost o faptă de dragoste deosebit de mare. S-ar putea învălui moartea în lux și la patul de moarte s-ar putea atârna semne ale celei mai gingașe dragoste, prin iscusința farmaciștilor și a medicilor s-ar putea diminua durerile, dar cu toate acestea moartea în sine nu este ceva ușor, și atunci când este pentru alții, atunci ea este o capodoperă a dragostei.

În încheierea studiului cu privire la fapta de dragoste supremă permiteți-mi să mai spun: *când un om moare pentru cineva, atunci dragostea lui pentru acest om nu mai poate fi pusă la îndoială.* Ar fi o nebunie extrem de mare, dacă necredința ar îndrăzni să se furișeze la piciorul crucii – și cu toate acestea, ea a fost acolo și s-a dovedit a fi o nebunie dusă la extrem. Când un om moare pentru prietenul său, atunci el trebuie să-l iubească; nimeni nu se îndoiește de aceasta. Și dacă Isus a murit pentru poporul Său, atunci trebuie ca El să-l fi iubit – cine poate pune la îndoială acest fapt? Fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să se rușineze dacă vreodată îndoiala va încerca să nege această faptă dovedită!

Însă Domnul Isus – știind că chiar și această capodoperă a dragostei Sale va fi zguduită prin necredință – a înviat din morți cu o dragoste în inimă așa de proaspătă, cum nu a fost niciodată, S-a înălțat la cer și a luat robia roabă. Ochii Lui strălucesc de dragostea veșnică, ce L-a făcut să vină pe pământ. A intrat pe porțile de mărgăritar suindu-Se în triumf spre tronul Tatălui Său minunat. Cu toate că a privit spre Tatăl cu o dragoste veșnică, de nedescris, El a privit și spre poporul Său, căci inima Lui bătea mereu pentru el. Chiar și acum privește de pe tronul Său de slavă, înconjurat de serafimi, spre poporul Său, cu o dragoste plină de îndurare și de har nemărginit. El este în totul dragoste. «Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.»

CELE ȘAPTE CUNUNI ALE DRAGOSTEI LUI ISUS, PE CARE EL A DOVEDIT-O PRIN MOARTEA SA, constituie al doilea punct al studiului nostru. Sper să mă urmăriți cu toată atenția atunci când vă voi prezenta că mai presus de această faptă măreață a dragostei umane există ceva cu mult mai sublim în moartea din dragoste a lui Hristos. Atunci când oamenii mor pentru prietenii lor este ceva deosebit. Dar moartea lui Hristos pentru noi este așa de sublimă în comparație cu cea mai mare faptă umană, încât aceasta din urmă devine un lucru obișnuit. Doresc să vă arăt aceasta în șapte puncte.

Primul punct este următorul: *Isus a fost nemuritor* – de aceea caracterul deosebit al morții Sale. Damon¹ a fost gata să moară pentru Phintias. Povestirea clasică arată că cei doi prieteni vroiau cu plăcere să moară unul pentru altul. Să presupunem că Damon moare pentru Phintias, prin aceasta el anticipează ceea ce va urma să aibă loc, căci Damon va trebui cândva să moară. Dacă își dă viața pentru prietenul lui, probabil cu zece ani mai devreme decât dacă ar fi murit în mod normal, prin aceasta el va pierde numai acești zece ani din viața lui. Mai devreme sau mai târziu, el va trebui să moară! Sau dacă Phintias moare și Damon scapă, este posibil ca unul din ei să moară numai cu câteva săptămâni mai devreme, căci ambii trebuie să moară cândva. Dacă cineva își dă viața pentru prietenul lui, prin aceasta el nu renunță la ceva pe care îl putea avea veșnic. Putea să-l păstreze numai un timp. Chiar dacă l-ar fi avut pentru cea mai lungă posibilă viață muritoare – până la încărunțirea părului –, în cele din urmă ar fi devenit jertfa săgeților morții. O moarte suplinitoare din dragoste ar fi fost în mod obișnuit numai o plată anticipată a acelei datorii a naturii, care trebuie plătită de toți. La Isus însă nu este așa.

Isus nu trebuia nicidecum să moară. Nu era nici un motiv și nici o cauză ca să moară, în afară de cazul că El Și-a dat viața pentru prietenii Lui și în locul lor. Unsul lui Dumnezeu a fost acolo sus în slavă din veșnicie la Tatăl. Urmele bătrâneții nu erau pe fruntea Lui și noi putem spune despre El: «Capul Lui este o cunună de aur curat, pletele lui ca niște valuri sunt negre cum e corbul» (Cântarea Cântărilor 5, 11). El a venit pe acest pământ și a luat chip ca al nostru, ca să poată muri.

Nu uitați însă că viața Lui nu trebuia să moară, cu toate că putea să moară. Trupul Lui nu a văzut putrezirea, căci în El nu era elementul păcat, care produce moartea și putrezirea. Domnul nostru Isus, și numai El, putea să stea la marginea mormântului și să spună: «Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși» (Ioan 10, 18). Noi, sărmanii oameni muritori, avem putere numai să murim, dar Hristos are putere să trăiască. Încununați-L pentru aceasta! Așezați încă o cunună pe capul Lui iubit! Ceilalți iubiți, care au murit pentru prietenii lor, pot fi încununați cu argint, pentru Isus însă aduceți diadema de aur și așezați-o pe capul Celui nemuritor, care niciodată nu ar fi trebuit să moară, dar care totuși S-a făcut muritor și care numai din cauza dragostei Lui S-a expus morții îngrozitoare.

Observați că oamenii care și-au dat viața pentru alții au considerat probabil sau au presupus că *pedeapsa cu moartea nu va fi executată cu privire la ei*. Au sperat că vor scăpa totuși. Damon a stat înaintea lui Dionysius, tiranul, ca să fie omorât în locul prietenului său Phintias. Poate vă aduceți aminte că tiranul a fost atât de impresionat de dragostea celor doi prieteni, încât nu a mai omorât pe nici unul din ei. În felul acesta a scăpat și suplinitorul de bunăvoie.

Mai există o istorisire veche despre un miner credincios care lucra împreună cu un camarad necredincios în mina de cărbuni. Vroiau tocmai să arunce în aer o stâncă de piatră și trebuiau să părăsească mina înainte să explodeze pulberea. Au urcat amândoi în coș, dar mâna care trebuia să-i tragă afară nu avea putere destulă să-i scoată pe amândoi deodată. Minerul temător de Dumnezeu a sărit din coș și a zis: «Tu ești un om nemântuit, și dacă vei muri, sufletul tău va fi pierdut pentru totdeauna. Fă cum poți, ca să ajungi cât mai repede afară. Cât mă privește, îmi încredințez sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Dacă voi muri, eu sunt mântuit!» Acest om, care a arătat o dragoste așa de mare pentru mântuirea sufletului aproapelui său, a scăpat. L-au găsit nevătămat sub dărâmurile de stâncă – a scăpat cu viață. Dar nu uitați, pentru Mântuitorul nostru nu putea să aibă loc așa ceva. El știa că nu există nici un loc de refugiu, dacă era vorba să plătească prețul răscumpărării sufletelor noastre – El trebuia să moară. Ori El trebuia să moară, ori oamenii trebuiau să moară – nu exista o alternativă. Dacă noi trebuia să scăpăm din groapă prin El, atunci trebuia ca El să moară pentru noi. Nu era speranță pentru El, nu era un alt drum pe care paharul să treacă pe lângă El.

Au fost oameni curajoși, care și-au pus viața în joc pentru alții. Dacă ar fi fost absolut siguri că fapta temerară se va sfârși cu moartea, probabil că ar fi ezitat să o facă. Isus a fost sigur că mântuirea noastră va fi legată de moartea Sa, că și ultima picătură din pahar va trebui golită, că El

¹ Damon și Phintias sunt două figuri din cartea lui Schiller „Chezășia”, a căror credințioasă în prietenie a devenit renumită.

va trebui să sufere chinurile morții și cu nimic nu va fi cruțat de suferințele morții. Și cu toate acestea, pentru noi a luat de bunăvoie moartea asupra Sa, ca să Se unească cu noi. Spun iarăși: mai aduceți o diademă! Așezați o a doua cunună pe Capul care odinioară a purtat o cunună de spini! Minunat Emanuel! Împărat al suferinței și Domn al dragostei! A existat oare vreodată o dragoste ca a Ta? Voi, cântăreți de pretutindeni, lăudați-L prin cântările voastre de laudă! Lăudați-L, oștiri cerești! Înălțați-I tronul mai presus de stele și de îngeri și slăviți-L, căci cu intenții precise a luat moartea asupra Sa! El a știut că va trebui să sufere și că va trebui să fie adus ca jertfă pentru păcat. Dar din pricina bucuriei care Îl aștepta, a suferit crucea și nu a luat în seamă rușinea!

Să luăm acum seama la a treia calitate deosebită a faptei de dragoste supremă a lui Isus, și anume că *El nu putea să aibă nici un alt motiv pentru moartea Sa, ci numai îndurarea și dragostea curată, pură, L-au făcut să moară.*

Cu siguranță, vă aduceți aminte de întâmplarea următoare: când un nobil rus străbătea stepa înzăpezită a țării sale, sania lui a fost urmărită de o ceată de lupi înfomețați, care vroiau să-i înghită pe călători. Caii au fost biciuiți, ca să alerge cu cea mai mare viteză. Dar ei nu aveau nevoie de bici, căci fugeau dinaintea urmăritorilor care urlau pentru a-și salva viața. Tot ceea ce putea să-i facă pe lupi să se oprească pentru un timp din urmărire, le-a fost aruncat – zadarnic! A fost dezlegat un cal – ei l-au urmărit, l-au prins și l-au sfâșiat în bucăți, iar apoi și-au continuat înfuriați vânatoarea de urmărire. În cele din urmă, un slujitor credincios, care a trăit mulți ani la curtea stăpânului său, a zis: «Există numai o speranță pentru dumneavoastră. Mă voi arunca înaintea lupilor și în felul acesta veți câștiga timp să scăpați.» În aceasta s-a arătat o dragoste mare. Dar fără îndoială, ea era amestecată cu obișnuința de a fi ascultător sau avea sensul de acordare a onoarei conducătorului familiei, poate și cu sentimentul de recunoștință pentru atenția care i-a fost acordată în anii mulți petrecuți la curtea nobilului. Nu vreau să dezapreciez această jertfă, în nici un caz, mult mai mult, doresc să întâlnesc mai des în rândul oamenilor acest curaj prețios, de viteză! Cu toate acestea constatăm o diferență mare între această jertfă nobilă și mult mai nobila faptă a lui Isus: Isus Și-a dat viața pentru aceia care nu l-au făcut nici un favor, nu l-au slujit niciodată, care au fost mult mai jos decât El și față de care nu a fost niciodată obligat să le aducă mulțumire. Dacă nobilul s-ar fi aruncat el însuși lupilor, ca să-i salveze pe slujitorii lui, și dacă acel slujitor ar fi încercat în trecut să-l omoare, și cu toate acestea stăpânul s-ar fi dat pentru robul nevrednic, atunci am fi putut recunoaște o anumită paralelă. Dar așa cum stau lucrurile, diferența este enorm de mare.

Isus a avut numai un motiv în inimă: dragostea Lui pentru noi. El ne-a iubit cu toată mărimea ființei Lui minunate. El ne-a iubit și de aceea S-a dat din dragoste, din dragoste pură și numai din dragoste, pentru noi la moarte sângeroasă.

*Iubirea-Ți fără-asemănare
În lumea-aceasta Te-a adus,
Te-a mistuit fără-ncetare
Și la Golgota Te-a condus.*

Așezați a treia cunună pe capul Lui plin de slavă! Voi, îngerilor, aduceți diadema nepieritoare, păstrată din veșnicie numai pentru El, și așezați-o să strălucească pe fruntea Lui!

În al patrulea rând observați ceea ce deja am schițat, că moartea Mântuitorului nostru *nu a fost realmente, ci numai într-un anumit sens pentru prietenii Lui.* «Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi». Citiți textul așa cum este scris; el exprimă un mare adevăr. Dar un om poate avea o dragoste mai mare, decât să-și dea viața pentru prieteni, și anume atunci când moare pentru dușmanii săi. Tocmai în aceasta se descoperă mărimea dragostei lui Isus. Cu toate că ne-a numit «prieteni», prietenia a fost exclusiv din partea Lui. El ne-a numit prieteni, dar inimile noastre L-au numit dușman, deoarece ne-am răsculat împotriva Lui. La dragostea Lui nu am răspuns cu dragoste. «Era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă» (Isaia 53, 3).

O, ce dușmănie nutreau inimile noastre împotriva lui Isus! Nimic nu se aseamănă cu ea. Dintre toate dușmăniile care s-au ridicat vreodată din adânc, dușmănia inimii oamenilor împotriva Unsului lui Dumnezeu este cea mai ciudată și cea mai amară. Și cu toate acestea, Isus Și-a dat viața pentru oamenii păcătoși și stricați, pentru oameni, a căror stare era așa de împietrită, că inima lor se aseamăna cu o piatră de moară, pentru oameni care nu puteau să răspundă iubirii lui Isus. «Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi» (Romani 5, 7-8).

Aduceți diadema regală și încununăți pe Domnul nostru iubitor, pe Domnul dragostei, căci așa cum în toate este Împăratul împăraților, tot așa este și Împăratul împăraților în dragoste!

Sper să nu vă obosesc, dacă vă atrag atenția că mai există o altă realitate minunată în moartea lui Hristos: *noi înșine am fost cauza care a făcut necesară moartea Lui.*

Au fost odată doi frați pe o plută, pe care s-au salvat de pe un vapor care se scufunda. Deoarece hrana nu le ajungea, s-a propus să se reducă numărul naufragiaților, ca astfel cel puțin câțiva să poată rămâne în viață. Mulți au trebuit să moară. S-a aruncat sorțul pentru viață și moarte. A căzut și pe unul din frați, care urma să fie aruncat în mare. Celălalt frate a intervenit pentru el și a zis: «Tu ai acasă o soție și copii, eu sunt singur și se poate renunța la mine, de aceea vreau să mor pentru tine!» «Nicidecum!», a replicat celălalt frate. «De ce să mori tu? Sorțul a căzut pe mine!» S-au luptat aducând argumente care dovedeau dragostea lor unul pentru altul, în cele din urmă loțiitorul a fost aruncat în mare. Nu era nici un motiv de ceartă între cei doi frați; erau prieteni și chiar mai mult decât prieteni. Nu ei au creat greutățile care făceau necesar ca unul din ei să fie jertfit. Nu puteau să-și reproșeze nimic că au fost constrânși să facă această alegere.

În cazul nostru, dimpotrivă, niciodată și pentru nimeni nu ar fi fost necesar să moară, dacă noi nu am fi fost ucigașii, ucigașii premeditari. Și cine a fost cel lezat, a cărui onoare a fost rănită? Corespunde realității dacă spun Hristos, Cel care Și-a dat viața, El a fost Cel lezat. Păcatul a fost îndreptat împotriva lui Dumnezeu și a maiestății divine, și pentru a șterge petele de pe dreptatea divină, a fost absolut necesară pedeapsa, și păcătosul trebuia să moară. Cel lezat a luat locul făcătorului de rele și a murit, ca astfel datoria să fie plătită, cerută fiind de dreptatea Lui. În acest caz, Judecătorul poartă pedeapsa pe care trebuia să o dea acuzatului.

Asemănător se petrece într-o povestire clasică, în care tatăl, ca judecător, condamnă pe fiul său, care săvârșise adulter, să-și piardă ochii. Pentru ca fiului să-i rămână un ochi, lasă să i se scoată lui un ochi. În cazul acesta, judecătorul ia asupra sa o parte din pedeapsă. În cazul nostru este Hristos, care apără onoarea Legii Sale și totodată ia asupra sa toată pedeapsa aceluia pe care îi iubește, a aceluia care s-au răzvrătit împotriva domniei Lui și L-au întristat. Spun iarăși – dar unde sunt buzele care pot să spună așa cum se cuvine! – aduceți încă o diademă mai strălucitoare decât cununa împărătească, ca să încununăm din nou capul Mântuitorului nostru mult slăvit! Faceți ca toate harfele cerului să intoneze muzica cea mai minunată spre slava dragostei Lui minunate!

Luați seama încă o dată, că există *oameni* care mor pentru alții, dar *ei nu au purtat niciodată păcatele altora*. Au fost gata să ia asupra lor pedeapsa, dar nu vina. În exemplele amintite nu era pus în joc caracterul. Phintias l-a jignit pe Dionysius. Damon a fost gata să moară pentru el, dar Damon nu a luat asupra lui jignirea care a provocat-o Phintias. Un frate este aruncat în mare pentru fratele său. Dar în acest caz nu este nici o învinovățire. Slujitorul moare pentru stăpânul său în Rusia, dar felul de a sluji devine aici vizibil și aceasta nu are nici o legătură cu vre o greșală a stăpânului; stăpânul, în cazul acesta, este complet nevinovat. Dar la Hristos este așa: cu mult timp înainte ca să trebuiască să moară, trebuia să se scrie despre El că «a fost pus în numărul celor fărădelege și a purtat păcatele multora» (Isaia 53, 12). Asemănător stă scris și în următorul text biblic: «Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor» (Isaia 53, 6). «Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El» (2 Corinteni 5, 21). «Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, - fiindcă este scris „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”» (Galateni 3, 13).

Niciodată inimile noastre să nu spună că Hristos nu a fost desăvârșit de sfânt și fără pată. Cu toate acestea, trebuia să se stabilească o legătură între El și păcătoși, prin aceea că El a devenit Locțiitorul lor, ceea ce pentru natura Lui era foarte probabil greu de suportat. Faptul că a fost răstignit pe cruce între doi făcători de rele, că a fost învinuit de blasfemie și a fost pus în rândul făcătorilor de rele, că El, Cel neprihănit, a suferit pentru cei păcătoși și a trebuit să sufere mânia lui Dumnezeu, ca și cum El Însuși ar fi fost vinovat – toate acestea sunt minunate și depășesc capacitatea noastră de înțelegere! Aduceți cununa strălucitoare și așezați-o pe capul Lui, în timp ce noi vom continua să împletim a șaptea cunună pentru capul vrednic de slavă.

Gândiți-vă bine că moartea lui Hristos este o dovadă a dragostei de neegalat, pentru că *Hristos a refuzat orice ajutor și ușurare care puteau să facă moartea mai puțin îngrozitoare*. Nu mă mir că un copil al lui Dumnezeu poate muri fiind cuprins de bucurie. Fruntea lui poate fi lovită, dar ochii lui strălucesc, căci el știe că Tatăl lui ceresc privește spre el și pe el îl așteaptă slava. El poate fi cuprins de bucurie, chiar dacă sudorile morții îi stau pe frunte, căci îngerii îi vin în ajutor și cu fiecare oră vede tot mai aproape țara îndepărtată și porțile de mărgăritar. Dar, oh! Când mori pe cruce și nici un ochi plin de compasiune nu privește la tine – când mori înconjurat de o mulțime de oameni care te batjocoresc, când strigi la Dumnezeu și El Își întoarce fața – când cuvintele «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit!» slujesc ca recviem și se aud cuvintele pline de durere «Eli, Eli, lama sabactani!» cum niciodată mai înainte nu s-au auzit, zguduind întunericul – aceasta este ceva îngrozitor!

Triumful dragostei care se descopere în moartea lui Isus depășește toate celelalte fapte de vitejie ale altruismului. Așa cum vârfurile cele mai înalte ale munților Alpi se înalță peste vârfurile munților din jur străpungând norii, «ca să trăiască într-o plăcută prietenie cu stelele», tot așa dragostea lui Hristos plutește peste cele mai mari fapte care au avut loc în istoria lumii și peste tot ceea ce-și poate imagina inima omenească. Moartea Lui a fost foarte îngrozitoare, agonia Lui a fost și mai tulburătoare. Nimeni nu are dragoste mai mare ca acela care își dă viața în felul acesta pentru cei mai nedemni dușmani. O, nu vreau să mai spun «Încununați-L!» - căci ce sunt cununile pentru El? Preaslăvit Miel al lui Dumnezeu, Te iubim din toată inima, cădem la picioarele Tale cu adâncă reverență și sufletele noastre Te proslăvesc în liniște!

Vreau să vorbesc pe scurt cu privire la ultimul punct: ACEASTĂ DRAGOSTE ÎMPĂRĂTEASCĂ AR TREBUI SĂ NE FACĂ SĂ AVEM O COMPORTARE ÎMPĂRĂTEASCĂ.

Mai întâi, iubiți frați, vreau să arăt cum aceste gânduri cu privire la moartea lui Hristos, care dovedește dragostea Sa, *măresc valoarea altruismului*. Nu știu cum vă simțiți – eu mă simt foarte neînsemnat atunci când mă gândesc la ce a făcut Mântuitorul pentru mine. Faptul că duc o viață relativ ușoară și plăcută mă face să mă rușinez. A lucra până la epuizare mi se pare că este nimic. Ce facem noi de fapt, în comparație cu ce a făcut El? Aceia care pot să sufere pentru El, care pot să-și dea viața pe câmpul de misiune și din pricina lui Hristos suferă oboseala, sărăcia și prigoana – frații mei, aceștia sunt de invidiat, aceștia au o parte care întrece pe cea a fraților lor. Ne rușinăm să stăm acasă și să savurăm atâta comoditate, în timp ce Isus S-a lepădat atât de mult de Sine. Gândul la dragostea sângerândă a Domnului nostru ne face să nesocotim viața noastră și să avem păreri neînsemnate despre noi. Dimpotrivă, ea ne face să lăudăm altruismul altora înaintea lui Dumnezeu și să dorim mijloacele pentru realizarea acestuia.

O, cum trezește în noi curajul vitejiei! Dacă vii la cruce, atunci ai părăsit teritoriul oamenilor simpli și ai atins maturitatea adevăratei virtuți. Isus moare, și noi simțim că și noi am fi putut să murim. Ce fapte minunate au făcut oamenii, când au trăit în dragostea lui Hristos!

Îmi vine în minte istoria fraților meriși² și vreau să o povestesc încă o dată, chiar dacă ați auzit-o de mai multe ori: cu mulți ani în urmă era o localitate în Africa de Sud în care au fost alungați oamenii leproși. Era un ținut înconjurat de ziduri înalte, peste care nu putea să sară nimeni ca să scape. Era numai o poartă și cine intra pe ea, nu mai ieșea niciodată de acolo. Unii frați meriși s-au uitat peste zid și au văzut doi bărbați: unul, ale cărui mâini putreziseră din cauza leprei, purta pe umeri pe un altul, care își pierduse picioarele. Împreună făceau gropi în pământ și semăneau semințe. Cei doi frați meriși s-au gândit: «În acest loc mor cu sutele din cauza bolii care produce putrezirea. Vrem să mergem la ei și să le vestim Evanghelia!» Li s-a spus: «Dacă veți intra acolo, nu veți mai putea ieși afară. Veți muri acolo de lepră!» Au intrat și nu au mai ieșit afară, până când au fost luați acasă în cer. Călăuziți de dragostea lui Isus au murit pentru alții.

Alți doi din acești oameni sfinți au călătorit spre insulele de vest unde se găsea un ținut, pe care nu avea voie nimeni să pășească și să vestească Evanghelia, cu excepția că era sclav. Cei doi bărbați s-au vândut ca sclavi și au lucrat ca și ceilalți, numai ca să le poată vesti Evanghelia. O, dacă am avea gândul care era și în Hristos, atunci am face lucruri mari! Vrem să-l avem din nou, și trebuie să-l avem. Adunarea a pierdut totul, dacă și-a pierdut vitejia. Dacă dragostea lui Hristos nu o mai constrânge, atunci ea și-a pierdut puterea de a birui lumea.

Observați cât de minunat a fost însoțită vitejia în acest caz de blândețe. Cavalerismul trecutului a fost îngrozitor. În cea mai mare parte consta în aceea că un tânăr puternic, îmbrăcat cu o armătură din fier, înainta și tăia în bucăți pe un altul, care din întâmplare nu avea o armătură asemănătoare. Îndrăznesc să afirm că în zilele noastre am putea să reprimim acest fel de vitejie, dar fără el o ducem mai bine. Dorim să avem acel cavalerism binecuvântat al dragostei care îl face pe om să gândească: «Aș suporta acele jigniri, dacă din pricina lui Hristos aș putea face ceva bun. Da, sunt gata să fiu un ștergar al picioarelor așezat la poarta templului Domnului meu, pe care să-și șteargă picioarele toți cei ce intră, dacă prin aceasta aș putea slăvi pe Hristos.» Curajul impunător, pentru Hristos, să fie totul sau nimic pentru Adunare – acesta este curajul crucii, căci Hristos S-a făcut nimic, renunțând la renumele Său: «El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce» (Filipeni 2, 6-8).

În sfârșit, mi se pare că aud o voce de pe cruce care strigă: «Păcătoșule, păcătoșule, păcătoș plin de vină, toate acestea le-am făcut pentru tine – ce ai făcut tu pentru Mine?» Și o altă voce strigă: «Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!» (Isaia 45, 22).

Doresc să pot să vă vestesc așa cum se cuvine pe Isus cel crucificat! Mă rușinez că nu pot să o fac mai bine și rog pe Domnul ca El să Se prezinte ochilor voștri în mod mai impresionant decât pot să o facă cuvintele mele. O, păcătoș plin de vină, o privire îndreptată spre Cel crucificat este viață! Îndreaptă-ți ochii acum spre El și crede în El! Numai dacă crezi în El, vei găsi iertare, har, viața veșnică și cerul. Credința înseamnă să privești la marele Loctiitor. Dumnezeu să vă ajute, pentru Hristos, să aveți această privire! Amin.

² Germani evanghelici care au trebuit să fugă din Mähren și să se stabilească pe proprietatea lui Nikolaus Ludwig graf von Zinzendorf (1700-1760) în Sachsen (1722). Zinzendorf a întemeiat acolo împreună cu ei colonia Herrnhut, din care a luat naștere Adunarea fraților. Aceștia au aparținut Adunării fraților Herrnhut și unii dintre ei au fost trimiși mai târziu ca misionari.